

Destí: viatge a la vida!

Un relat de: [marc \(joan petit\)](#)

Versió ampliada:

Mireu, nois, sempre he pensat que quan arribi l'hora de viatjar m'agradaria fer-ho dins d'un side-car. I amb xofer, és clar. És a dir: jo, assegut al side-car, i el xofer conduint la moto.

Us ho imagineu? Assegut al costat de la moto, més baix que qualsevol cotxe i sentint el terra de ben a prop. La sensació de velocitat és una qüestió de punts de referència, i, dins del side-car, segur que em sentiria més veloç que mai. Aïllat, a més, del món exterior, gràcies al soroll de la moto i de l'aire que passa rabent, podré inflar-me de vida. Serà el meu moment màgic.

Ara ha arribat el moment de viatjar. No de fer un viatge qualsevol, sinó de fer *el viatge* de la meua vida. Tots estem predestinats a fer-ne un, en qualsevol moment, i a mi m'ha tocat ara. Pressento que m'ha arribat el moment i estic preparat per a afrontar-lo, amb calma i serenitat. Conscientment i sense tristesa.

Porto massa temps aguantant. Massa temps lluitant contra el llit i la immobilitat. Més concretament, aguanto des de la nit de l'u d'agost del 1985, lluitant i debatent-me entre la vida física i la mort conscient. Ara ho he comprès perfectament: aquella nit, la de l'accident, segurament va significar el contrari del que ara m'espera: va ser la nit del viatge a la meua mort.

Ara ha arribat el moment en què haig de cercar un xofer que em vulgui portar amunt i avall amb el side-car. No serà fàcil, ja que ningú voldrà tenir com a company de viatge un paralític de coll cap avall, que ni el bisturí va poder arreglar. Pagaré bé, i la companyia serà grata mentre duri. Serà una feina senzilla, breu, i amb un component humà afegit: portarà a la vida el que queda d'un home cansat. Però no, no em serà fàcil trobar ningú, encara que sigui per a realitzar un viatge només d'anada, sense tornada.

Versió original del repte:

Mireu, nois, sempre havia pensat que si hagués de viatjar, ho faria dins d'un side-car. I amb xofer, és clar. És a dir: jo, assegut al side-car, i el xofer conduint la moto.

Com es pot observar de l'inici del text, no sóc pas un entusiasta dels viatges. De fet, i a dir veritat, no els suporto. Em porten mals records. Per això he començat dient "...si hagués de viatjar...".

I perquè tot això?

Doncs perquè ara me'n veig obligat. No us puc dir on haig d'anar ni la raó que em mana a emprendre aquestes aventures que em fan deixar la meua vida actual, convertida en una bassa d'oli des de l'u d'agost del 1985. Haig de guardar el secret! Sinó, tururut!

Suposo que em sabreu perdonar...

El més difícil de tot plegat, però, serà trobar el xofer en qüestió. No és fàcil, haver de portar un paralític com jo, de coll cap avall, que ni el bisturí ha pogut curar.

Encara que només sigui per fer un viatge d'anada...